

Ἐσηκώθησαν. Ὁ ξένος τζέντλεμαν καὶ ὁ μεσί-
της ἔκαμαν τὴν ἀρχήν.

Οἱ δύο σύντροφοι τοὺς ἠκολούθησαν.

— Ὁ κύριος αὐτὸς διηγείται πολὺ νόστιμα,
εἶπεν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς τελευταίους σιγαλά. Εἶναι
πολὺς καιρὸς ποῦ ἔγινεν δεκτὸς εἰς τὴν λέσχην ;

— Ἐξ μῆνες, νομίζω.

— Ἀλήθεια!... Ποίους ἔχει συγγενεῖς ;

— Ὡ! Τοὺς καλύτερους ποῦ μπορεῖ νὰ φαντα-
σθῆ κανεῖς, ἀπῆντησεν ὁ ἄλλος.

Καὶ ὁ θεράπων, ὁ ὁποῖος κατὰ τὴν διάβασίν
των, ἔσβυνε τὴν ἀγγελίαν ἀπὸ τὴν κοιλίαν του τὴν
καλυμμένην με ἀτλάζι, ἤκουσε τὰ ὀνόματα τῶν
συγγενῶν τοῦ ἀφηγητοῦ :

— Ὁ μαρζίσιος τοῦ... ὁ Δὸν Αλβυζο τοῦ...
κ.λ.π.

ΑΓΓΕΛΟΣ ΔΟΣΑΣ

ΝΕΑ ΖΩΗ

ΓΡΑΜΜΑΤΑ - ΤΕΧΝΑΙ

Η ΕΘΝΟΛΟΓΙΚΗ ΕΤΑΙΡΙΑ. — Εἰς τὴν Διεθνή ναυ-
τικὴν Ἐκθεσὶν τοῦ Βορῶ, ἡ Ἐθνολογικὴ καὶ Ἱστορικὴ
Ἐταιρία τῆς Ἑλλάδος ἔτυχε Μεγάλου Βραβείου.

Ὡς γνωστὸν, ἡ Ἐθνολογικὴ Ἐταιρία με τοὺς μικροὺς
τῆς πόρου ἀποθησαυρίζει κειμήλια τῆς νεωτέρας καὶ
Ἱστορίας ἡ Τέχνης καὶ ἔχει ἰδρύσῃ ἐν Μουσείον τόσον
πολύτιμον καὶ τόσον ἔνδοξον ὅσον καὶ τὸ Ἀρχαιολογικόν.

Η ΦΙΛΟΛΟΓΙΑ ΜΑΣ. — Ὁ «Φιγαρὸν» ἀπὸ τοῦ φύλ-
λου τῆς 6 Αὐγούστου δημοσιεύει εἰς ἐπιφυλλίδα τὸ πε-
ρίφημον διήγημα τοῦ ποιητοῦ Κωστῆ Παλαμᾶ. «Ὁ Θά-
νατος τοῦ Παλληκαριοῦ», ὁ δὲ γνωστὸς νεοε-
λημιστὴς εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τῆς Λειψίας Karl Dieter-
ich ἐδημοσίευσεν εἰς τὸ Γερμανικὸν περιοδικὸν «Grenza-
boten» μεταφράσας τοῦ «Κοῦτσοβασίλη», ἐνὸς ἀπὸ
τὰ ὠραιότερα διηγήματα τοῦ διηγηματογράφου Κώστα
Παρορίτη. Ἡ νέα Ἑλληνικὴ φιλολογία εἰσέρχεται οὕτω
πληρῆστοις εἰς τὴν παγκόσμιον φήμην.

«ΚΑΣΣΙΑΝΗ». — Ἐξακολουθεῖ ἡ παραγωγή τῶν
προτοτύπων θεατρικῶν ἔργων εἰς τὰς Ἀθήνας.

Περὶ τῆς «Κασσιανῆς» τοῦ κ. Ἀριστ. Ν. Κυριακοῦ
ἢ ὁποῖα ἐπαίχθη εἰς τὸ Θέατρον τοῦ «Συντάγματος»
ἔγραψεν ὁ κ. Γ. Σταθόπουλος εἰς τὴν «Ἀκρόπολιν».

«..... Τὸ δραματικὸν θερησευτικὸν ἀνέκδοτον τῆς
«Κασσιανῆς» εἶνε ὅλη ἡ ὑπόθεσις τοῦ ἔργου, εἰς τέσσα-
ρας πράξεις. Ἐχει δὲ, φαίνεται, ὁ συγγραφεὺς, ἔμφρον
τὸ τάλαντον τοῦ δραματικοῦ συγγραφέως διότι καὶ αἱ
τέσσαρες πράξεις σκηναϊκῶς εἶνε τέλειαι καὶ κάθε κατέβα-
σμα τῆς αὐταῖας προκαλεῖ ραγδαία χειροκροτήματα.

Ὁ Κυριακὸς εἶνε ὁ Σαρδου τοῦ δικοῦ μας θεάτρον.
Πρώτης τάξεως σκηνοθέτης, ποῦ δύσκολα θὰ ἀποτύχῃ
εἰς τὸ μέλλον ὅσον καὶ ἂν εἶνε ἀδιάφορος ἡ ὑπόθεσις
τῶν ἔργων του. Τὴν ἰδιοφυρίαν αὐτῆν, διὰ τέτοια δράματα,
ἐνισχύει σπουδαϊότατα καὶ ἡ ἄλλη τοῦ ὠραίου λόγου,
τόσον ὥστε εἰς μερικὸς μονολόγους, πολὺ λυρικοὺς, νὰ
μὴ κοιρασθῆ διόλου τὸ ἀκροατήριον, ἀπεναντίας δὲ νὰ
χειροκροτῆ...»

«ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΝ ΕΞΟΡΙΑ». — Περὶ τοῦ νέου
τούτου ἔργου τοῦ κ. Πολ. Δημητράκοπούλου ὡς ἐπαίχθη

εἰς τὸ Θέατρον «Νεαπόλεως» ἔγραψεν ὁ κ. Γ. Τσοκό-
πουλος εἰς τὰς «Ἀθήνας».

«... «Οἱ Βασιλεῖς ἐν Ἐξορία» εἶνε τὸ τελευταῖον
δράμα τῆς σειρᾶς τοῦ «Ὀθωνικοῦ κύκλου», ἐπομένως τὸ
πλησιέστερον πρὸς ἡμᾶς. Εἰς αὐτὸ βλέπομεν ἐπὶ τέλους
τὸν θάνατον τοῦ πολυπαθοῦς βασιλέως, ἐπὶ τῆς σκηρῆς
δὲ παρουσιάζονται πρόσωπα, τῶν ὁποίων οἱ υἱοὶ ἐπι-
σκοντο εἰς τὸ ἀκροατήριον. Ἐννοεῖται λοιπὸν τὸ ἐδιαφέ-
ρον, τὸ ὁποῖον παρουσιάζει τὸ δράμα, ἀλλὰ καὶ ἡ ἀπαι-
τησις τῆς ἀκριβείας εἰς τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν προσώ-
πων, τὴν ὁποῖαν ἔχει ὁ ἀκροατὴς.

Κίνδυνος μέγας ἦτο ἡ παρεμβολὴ εἰς τὸ δράμα οἷου
δήποτε φανταστικῶν ἐπεισοδίων, τὸ ὁποῖον θὰ ἠμποροῦσε
νὰ διαστρέψῃ τὴν ἀνέλιξιν γεγονότων ζωντανῶν ἀκόμη με-
ταξὺ μας. Ἀλλ' ὁ κ. Δημητράκοπουλος τὸν ἀπέφυγε τὸν
κίνδυνον αὐτόν. Τὸ δράμα ἀρχίζει καὶ προχωρεῖ με
ἐγκράτειαν καὶ με σεμνότητα, ἀλλὰ καὶ με ἀπλότητα
ἀοχαῖαι ἑλληνικῆς τραγωδίας.

Εἰς τὸ μεγαλοκλίον ἐρημητήριον τῆς Βαμβέργης,
ὅπου οἱ βασιλεῖς προσπαθοῦν νὰ σχηματίσουν ἑλληνικὴν
ἀτμοσφαιραν, διὰ νὰ περάσουν τὰς τελευταίας ἡμέρας
τῆς ζωῆς των, ὁ θάνατος πλανᾶται ἤδη ἀπειλητικῶς.
Ἐνας ὀξὺς πόνος τῆς ὀσφύος εἰδοποιεῖ τὸν Ὀθωνα, ὅτι
πλησιάζει ὁ καιρὸς τῆς ἀναπαύσεως καὶ τῆς γαλήνης.
Τὸ δράμα ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκεῖνης εἰσέρχεται εἰς τὴν
εὐθεῖαν γραμμὴν τὴν φέρουσαν πρὸς τὸ τέλος.

Ἀλλὰ με ὅλην τὴν δραματικὴν τῆς ὑποθέσεως κίν-
δυνον πραγματικοῦ παρεμόνευαν εἰς κάθε βῆμα τοῦ
συγγραφέως νὰ ἐπιπέσουν κατ' αὐτοῦ. Ἡ φουρτανέλλα,
πρώτος κίνδυνος. Αἱ φράσεις, ἄλλος κίνδυνος. Περνοῦμεν
ἐποχὴν ἑλλείψεως τελείας σωφρονισμοῦ, καὶ ἐφθάσαμεν εἰς
τὸ σημεῖον ποῦ ἀμφισβητοῦμεν ἀκόμη καὶ ὅσα βεβαιῶνται
ἢ ἱστορία.

Ὅπως δὴποτε οἱ «Βασιλεῖς ἐν Ἐξορία» εἶνε ἔργον τὸ
ὁποῖον θὰ ζήσῃ. Ἀπὸ τὸν καιρὸν ποῦ ἡ θεατρικὴ μας
φιλολογία ἐστράφη πρὸς τὴν θεαλλοδὴ ἐποχὴν τῆς πρώ-
της δυναστείας δὲν γνωρίζω ἔργον τόσον σεμνὸν καὶ ἐπι-
βλητικὸν ὅσον αὐτό. Μόνον ἡ «Κατοχὴ» τοῦ κ. Γ. Βόζου
συναγωνίζεται μαζί του, βεβαίως δὲ ὑπολείπεται τὸ ἄλλο
δράμα «Ἡ Ἐξοσις», τὸ ὁποῖον ἔγραψαν οἱ κ. κ. Δημη-
τράκοπουλος καὶ Κυριακὸς...»

Ο ΑΡΧΙΤΕΚΤΩΝ ΜΑΡΘΑΣ. — Εἶνε τὸ ἔργον
τοῦ κ. Παύλου Νιρβάνου τὸ ὁποῖον παιχθὲν εἰς τὸ Θέα-
τρον τοῦ «Συντάγματος» ἐπεσπίασεν ἐφέτος ὅλα τὰ ἄλλα
κρίνεται δὲ γενικῶς ὡς ἐν τῶν ὠραιότερων Ἑλλ. ἔργων.

Εἶνε ἡ ποιητικὴ καὶ δραματικὴ ἱστορία τῆς ἀνθρώ-
που, ἐνὸς ἥρωος, ὁ ὁποῖος εἰς ὅλην του τὴν ζωὴν ἀγο-
νίζεται νὰ κρύπῃ τὰς συμφορὰς ἀπὸ τοὺς ἰδιωτῶς του
καὶ νὰ τοὺς κρατῇ ἐπιμόνος εἰς μίαν διαρκῆ εὐτυχίαν,
εἰς ἐν ὠραῖον ὄνειρον. Τοῦτο κἀμνει καὶ με τὴν κόρην
τὴν ὁποῖαν ἠγάθησε καὶ ἐνυμφεθῆ. Κατὰ τοῦ νέου ζευ-
γους ἡ Μοῖρα σωφείει ὅλας τὰς συμφορὰς. Ἀλλὰ ὁ
Μάρθας ἀποκρύπτει τὴν ἀλήθειαν ἀπὸ τὴν σύζυγόν του
μέχρι τέλους καὶ ὅταν ἡ δυστυχία φθάσῃ εἰς τὸ κατακό-
ρυφον, τὴν παρασφύει εἰς τὸν θάνατον καὶ αὐτοκτονεῖ
μαζὶ τῆς, διὰ νὰ μὴν τὴν μάθῃ ποτέ.

Ἐπὶ τοιούτου θέματος ὁ κ. Νιρβάνας δημιουργεῖ θαυ-
μασίας σκηνάς.

Ὁ κ. Ξενοπούλου ἔγραψε περὶ αὐτοῦ εἰς τὸ «Νέον
Ἄστυ». «..... Τὸ ἔργον εἶνε τόσον ἀνώτερον ἀπὸ τὰ
«Ἑλληνικά» τὰ ὁποῖα βλέπομεν συνήθως, καὶ τόσον
ἀνώτερον ἀπὸ πολλὰ ἀκόμη ξένα, ὥστε διὰ τὸ ἐγκωμιόν
του θὰ ἐχρησιάζοντο λέξεις, τὰς ὁποίας δὲν μετεχειρίσθη-
μεν ποτέ. Ἀλλὰ τὸ λεξιλόγιον ὅλον τὸ ἐξηγητήσαμεν
ἕως τώρα, οἱ χρονογράφοι καὶ οἱ θεατρικογράφοι τῶν
ἐφημερίδων ἐπαινοῦντες τὰ ἔργα τῶν «φίλων»,
τῶν «συμπαιθῶν» καὶ τῶν «εὐελπίδων» συγγραφέων.
Καλλίτερα τὸ ἔργον τοῦ Νιρβάνου νὰ μείνῃ ἐδῶ χωρὶς
ἔπαινον. Ἀλλὰ διὰ τὸν ἴδιον λόγον νὰ μείνῃ καὶ χωρὶς
φύγον. Ἐκτὸς τούτου εἴμεθα ἀκόμη ὑπὸ τὸ κράτος τῆς
γοητείας—ἐκεῖνης τῆν ὁποῖαν ἠσθάνθη μαζί μας καὶ
ὅλον τὸ ἀκροατήριον...»